עין משפט נר מצוה

א [מיי' פ"ט מה"ל מעשה הקרבנות הל"ו ופ"ג מה"ל טוטה הל' טו]:
ת ב מיי' פ"ח מה"ל תרומות הלכה ח והלכה ו:

תורה אור השלם

1. וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדָּמָהּ בְּאֶצְבָּעוֹ וְהִזָּה אֶל נֹכַח פְּנֵי אֹהֶל מוֹעֵד מִדָּמָהּ שֶׁבַע פְּעָמִים:
במדבר יט ד
2. וְלָקַח הַכֹּהֵן הַמְּשִׁיחַ מִדַּם הַפָּר וְהֵבִיא אֹתוֹ אֶל אֹהֶל מוֹעֵד:
ויקרא ד ה
3. וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיַּד הָאִשָּׁה אֵת מִנְחַת הַקְּנָאֹת וְהֵנִיף אֶת הַמִּנְחָה לִפְנֵי יְיָ וְהִקְרִיב אֹתָהּ אֶל הַמִּזְבֵּחַ:
במדבר ה כה
4. יָדָיו תְּבִיאֶינָה אֶת אִשֵּׁי יְיָ אֶת הַחֵלֶב עַל הֶחָזֶה יְבִיאֶנּוּ אֶת הַחָזֶה לְהָנִיף אֹתוֹ תְנוּפָה לִפְנֵי יְיָ:
ויקרא ז ל

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אי דפרה דומ' כ"ג דומיא דאלעזר. נ"ב כלומר דומיא דאלעזר הלא הוה כהן הדיוט והוא הדין לדורות מיהו בע"כ לאו דומיא ממש דאלעזר דהא סגן הוה ולא כ"ג וכ"ל בפ' טרף אותה לאלעזר ולא לדורות ס"ד לדורות בכ"ג וא"ל לדורות בכהן הדיוט ע"ש בדף מט: (ב) ד"ה כל וכו' לא תני אלה כל"ל ותיבת לה נמחק:

מוסף תוספות

א. למה לי קרא למעט נשים מסמיכות וכל הנך עבודות. תוס' הרא"ש. ב. ואפילו בני אהרן בלא בגדי כהונה הוו להו זרים. תוס' הרא"ש. ועבודתם פסולה. ריטב"א. ג. כיון דלא כתיב בה בגדי כהונה לאו מחוסרת בגדים היא ואי לאו דמימעטא מקרא הייתי מכשירה בלא בגדים כבני אהרן בבגדים. תוס' הרא"ש. ד. דלדורות כשרה בכהן הדיוט דדריש אותה לאלעזר ולא לדורות לאלעזר. תוס' הרא"ש. ה. דהתם בעי למילף מליקה דבן עוף משחיטה דבן צאן דתיבעי צפון משום הכי פרכינן מה לשחיטת בן צאן שכן קבע לו כלי, אבל הכא ילפינן הזאה דבן עוף ממליקה דבן עוף שאם מליקתו טעונה כהן כל שכן הזאתו הילכך ליכא למיפרך הכי. תוס' רי"ד. ו. בין יד הכהן ובין המנחה. תוס' הרא"ש. ז. דחמשה שהביאו קרבן בשותפות אינם טעונים תנופה. שם. ח. [ודקאמר] כהן מניח ידו תחת יד הבעלים היינו למטה מידי הבעלים, שם. דלאו דוקא תחת יד בעלים אלא אצלם וכשהן חמשה אי אפשר אלא א"כ ישימו ידיהן זה על של חבירו אבל באדם אחד אפשר דלא הוי חציצה. תוס' רי"ד. ט. מ"ט [דכתיב] (במדבר טו כ') ראשית עריסותיכם ולא של גוים. תוס' הרא"ש מירושלמי שם. י. כמו בבל מצרים עמון ומואב השנויים במס' ידים (פ"ד מ"ג). תוס' הרא"ש. כ. דשייכא בכל אדם חלת עיסתו אע"פ שאין לו קרקע ודמי קצת לחובת הגוף. שם. ל. דמשמע דמיירי בכל מקום אפילו במקום שאין ישראל. שם. מ. כתוס' הרא"ש וכתוס' רשב"ם כתוב דערלה אסורה בהנאה. והמגיה על תוס' רשב"ש מקשה על תוס' ממשנה לקמן נו: ועי' עממ"י. נ. ויש כמה שנים שהחורף והקרח עומד עד הפסח ואין זורעים בודאי אלא אחר העומר, מיהו גם בזה יש להקל ולתלות בשעורים של אשתקד ושאר השנים. תוס' טוך.

מסורת הש"ס

(א) חגיגה יפ. זבחים יג, כ) [ע' תוס' כתובות ה. ד"ה שמא], ג) [בכת"י נוסף: כהן. וכ"כ ברש"ל], ד) [ל"ל אלעזר], ה) [עיינתין נד.] טוטה יט. מכות ג: נדרים נה. מזיר כד: זבחים קה: מנחות לח: ע:, ו) [ע' תוס' מזיר כד: בד"ה אמר וכו' פירוש על זה], ז) טוטה יט. מכות יח: מנחות סא. טוטה מז: ספרי פ' נשא, ח) [בדפו"ר: הזאות. וכל"ל. (רש"ל)], ט) [בדפו"ר: ואמר. וכ' כל"ל], י) [ל"ל אחר ד"ה ידיו שבאמתן], כ) [ע"פ הרש"ל הרש"ל והב"ח אינו דיוק בפ"ע אלא המשך הדיבור שבעמוד אח], ל) [יומא מב ע"ב], מ) [ל"ל תנא], נ) רש"ל מ"ז, ס) [ל"ל מליקה. (רש"ש)], ע) [ל"ל מליקתו. (רש"ש)], פ) [ועי' תוס' זבחים מח: ד"ה מה לבן], צ) [עי' ביכורים פ"ג מ"ו. ומהרי"ט כתב דנפל' ט"ש בתוס' ע"ש וברש"ש ומצא"ל], ק) [דפקרקע ה"ק], ר) [אלה פ"ד ה"ד], ש) [יש לחוסיף של ישראל. (הר"ש מדעסוי"ל)], ת) [גיטין מז ע"ב], א) [ש"ג], ב) [בדפו"ר: ספק, וכ"ה במהרש"ל ע"ש וברש"ש], ג) [בדפו"ר: לגד הסגן הזקנה וכשפוסק עליהן טוטין לגד אחר וסימנין דהאי מגן אחיל מחבריה בעית [וברש"ל בע"] לאיסתכולי. וכ"כ גירסת רש"ל וברש"ל. אמנם כהגהה שלפניו כן משמע בירושלמי שם],

מוסף רש"י

והקריבו. דכתיב בעולה ושחט את בן הבקר והקריבו בני אהרן הכהנים את הדם, זו קבלת הדם. ולגמר שצריך לקבלו בכלי (זבחים יג.). תפ"ש שהוא לשון הולכה, אינה אלא קבלה, שהרי לאחר שחיטה נכתבה ואין הולכה אלא אם כן קיבל הדם (תגיגה יא.). **אלעזר כתיב ביה.** מצותה בכהן (במדבר יט ד). הכהן המשיח. המשוח בשמן המשחה (הוריות יא.). **בן עוף.** תורים ובני יונה (זבחים מח:). **לרי יאשיה דדריה.** שהיה בדורו וכן גילו, נלפוקי רב יאשיה הגדול שהיה תנא (מנחות עא.). אמורא הוא ובדורו של ר"א בן פדת ועוד היה ר' יאשיה שהיה תנא בר פלוגתא דר' יוחנן בכוליה גמרא, והיינו דקאמר לר' יאשיה דדריה, דלא תימא לר' יאשיה חזקן, דלאו אורח מרעא למימרא ליה הכי, שגדול וחזק ממנו היה (סוטה יט.). **בבעלים מגלן.** שאהא האשה מגיפה עם הכהן, דהא קרא בכהן לחודיה כתיב ולקח הכהן מיד האשה וגו' (שם). **משלמים.** מתנופת מזה ושוק ואימורין דשלמים (שם). **ידיו תביאנה.** בבעלים כתיב ונגבי תנופה כתיב (שם). בבעלים דשלמים כתיב גבי תנופה, דכתיב בסיפיה להניף אותו

ס) **חוץ** ממנחת סוטה ונזירה מפני שהן מניפות. וא"ת[א] מיפוק ליה דכל הני אינם כשרות בנשים לפי שהן מחוסרי בגדים דהא אמר בפ"ב דזבחים (דף יח:) דאפילו כהנים בזמן שאין בגדיהם עליהם אין כהונתם עליהם[ב] וי"ל דמיירי שלבשו את הבגדים א"נ י"ל כיון שלא נצטוו בבגדי כהונה לא הוו מחוסרי בגדים[ג]: **אי דפרה אלעזר כתיב בה.** פי' בקונטרס אפילו כהן הדיוט פסול וכ"ש נשים תימה הניחא למ"ד[ד] לדורות נמי בעי' (א) כ"ג דומיא דאלעזר פריך שפיר אבל למ"ד בכהן הדיוט מרבינן ליה לדורות[ה] קשה דמאי פריך הכא גמרא דילמא מש"ה אינטריך[ו] (קרא) הכא למעוטי נשים משום דהעבודה מותרת בכהן הדיוט לדורות וי"ל דה"פ מדאינטריך התם לרבויי כהן הדיוט מכלל לגבי נשים פשיטא ליה לתנא דאין עבודה כשרה בהן וכן יש לפרש בסמוך אי דפנים וכו': **אי דפנים כהן משיח כתיב.** פי' בקונטרס הזאת הפרוכת ומזבח הזהב המומרים בפר כהן משיח ופר העלם דבר של ליבור: **הלהן המשיח כתיב בהן.** למעוטי הדיוטים וכ"ש נשים[ז] ומאי אינטריך ליה לתנא למיתנייה: **הזאת דם עוף.** דכתיב בחטאת העוף (ויקרא ה) והזה מדם החטאת ואינטריך לאשמעינן נשים פסולות ונפקא ליה מק"ו מזריקת דם דעולת בן לאן דכתיב ביה (שם ח) וזרקו בני אהרן: **לא קבע לו כהן לשחיטתו.** שהשחיטה כשרה בזר דכתיב (שם) ושחט את בן הבקר והקריבו בני אהרן מקבלה ואילך מצות כהונה לימד על השחיטה שכשרה בזר (ברכות דף לא:): **להזאתו.** לזריקת דמו דכתיב (ויקרא ח) וזרקו בני אהרן: **בן עוף שקבע לו כהן למליקתו.** דכתיב (שם) והקריבו הכהן אל המזבח ומלק את ראשו: **לרבי יאשיה דדריה.** שהיה בדורו אמורא כמותו. ויש להבין מכאן שעדיין בימי ר"א היה רבי יאשיה בר פלוגתיה דר' יוחנן קיים להכי אינטריך למיתני לרבי יאשיה דדריה לאפוקי ר' יאשיה קאשיא: **בבעלים מגלן.** שאהא הסוטה עצמה מגיפתה דלמא לכהן קאמר רחמנא דכתיב (במדבר ה) ולקח הכהן מיד האשה וגו': **ה"ג** [ח] מה כאן כהן אף להלן כהן מה בעלים בבעלים כתיב **ידיו תביאנה.** בבעלים כתיב ובתנופה משמעי: **לף לף מסוטה.** בסוטה כתיב (שם ה) ונתן על כפיה ובנזיר כתיב ונתן על כפי הנזיר (שם ו): **מתני' תלויה ואינה תלויה.** בגמ' מפרש להו:

דבן עוף טעון[ט] שחיטה בצפון אי לאו האי פירכא וי"ל דפירכא זו דטעון כלי הוי פירכא כל דהו דאיכא למימר דהזאה מהניא טפי בעילומו של כהן יותר מבכלי וא"כ התם דבעי למילף בהאי ק"ו דבן עוף תהא[ע] שחיטתו בצפון הוי מילתא רבה דבעי לאתויי צפון דאינו נוהג בכל הזבחים א"כ יש סברא למעוטי צפון מבן עוף בפירכא כל דהו אבל כהן שצריך בכל הזבחים לא הוי מילתא רבה לרבויי בבן עוף הלכך ליכא למעוטי בפירכא כל דהו כדפריש"ת ועוד י"ל דהכא עבדינן ק"ו הכי ומה בן לאן שאינו טעון כהן בתחילה שהרי שחיטה בזר כשרה טעון כהן בסוף לקבלה ולהולכה ולזריקה בן עוף שטעון כהן בתחילה אינו דין שטעון כהן בסוף שהרי בכל מקום טעון כהן בסוף יותר מבתחילה דעיקר עבודה דקרבן הוי בסוף והשתא הוי ק"ו מינה ובית[ה] ואין להביא בהאי ק"ו אוש פירכא[פ]: **מבנים** כהן ידו **תחת יד הבעלים ומניף.** וא"ת והא הוי חליצה[ו] דה"ל אמרינן במנחות (דף לד.) אין תנופה בחוברין פי' בשותפים[ז] דהיכי ליעביד ליגפו והדר ליגפו כלומר דהשותפין זה אחר זה יגיפו חדא תנופה אמר רחמנא ולא שתי תנופות ואי מנח חד מן השותפין ידיה תחת ידיה לחבריה א"כ הוי חליצה אלמא דבכה"ג הוי חליצה וי"ל דלא דמי דהכא היינו טעמא דלא הוי חליצה בכה"ג לפי שהוא גזירת הכתוב דבעינן כהן ובעלים אבל התם גבי שותפין חשיב כה"ג חליצה אם אחד מהם מניח ידו תחת יד חבירו לפי שאינה גזירת הכתוב שיהיו שניהן מניפים עוד י"ל דה"ל לא מיירי שהכהן מניח את ידו תחת יד הבעלים ממש דבכה"ג הוי חליצה אלא ר"ל שאוחז הכלי למטה והבעלים אוחזין למעלה[ח] והשתא ליכא חליצה כלל דה"ל אשכחן גבי ביכורים[ט] שהכהן היה אוחז בשפתו הכלי למעלה והבעלים למטה ה"נ גבי מנחות איכא שיד הבעלים תהיה למעלה ויד הכהן למטה: **כל מצוה התלויה בארץ בו' חוץ מן הערלה והכלאים.** בירושלמי[י] פריך אמאי לא תני[כ] לה חלה ומשני לפי שאינה בעיסה של עובדי כוכבים[ל] ולא מיירי מתני' אלא בדברים הנוהגים בישראל ובעובדי כוכבים וקשה אמאי לא פריך נמי התם אמאי לא תני תרומה ומעשר כדפריך מחלה ואין לומר לפי שאינם אלא מדרבנן דהא חלה נמי אינה בח"ל אלא מדרבנן ואפ"ה בעי אמאי לא תני חלה ולא משני לפי שהיא מדרבנן וי"ל דלהכי בעי מחלה לפי שגזרו על חלה בכל מקום אבל על תרומה ומעשר לא גזרו במקומות הרחוקים מא"י אלא דוקא אעיירות הסמוכות לארץ[מ] והיינו טעמא דגזרו על החלה בכל מקום טפי מתרומה ומעשר לפי שהחלה דומה יותר לחובת הגוף שהרי החיוב בא ע"י גלגול עיסה שהאדם עושה[נ] והלכך דין הוא שינהוג בכ"מ אפילו בח"ל אבל תרומה ומעשר אינן מוטלות אלא על מי שיש לו קרקע ודמי טפי לחובת הארץ עי"ל דהיינו טעמא דלא בעי מתרומה ומעשר משום דתני בירושלמי[ס] רבותינו שבח"ל היו מפרישין תרומה ומעשר על שבאו הרובים וביטלום ובעי מאי רובים מתורגמינא ויש ליתן טעם לדפיכך בטלו תרומה ומעשר לפי שעכשיו בח"ל אין הקרקעות שלנו שהרי משועבדות הן למלך ואנו נותנים מהם מס למלך אם כן אין להם דין קרקע[ע] להפרישם תרומה ומעשר ואם תאמר בא"י נמי משועבדות הן למלך ואפ"ה מפרישין תרומה ומעשר וי"ל דאין קנין לעובד כוכבים בא"י להפקיע מיד מעשר[פ] ומן הירושלמי שהבאתי יש להוכיח דערלה וכלאים נוהגים בשל עובדי כוכבים וכן משמע בפרק אין מעמידין (ע"ז דף לה:) דקאמר התם מפני מה גזיות העובדי כוכבים אסורין מפני שמעמידין אותם בשרף של ערלה ומיירי בערלה של עובדי כוכבים דדוחק הוא לומר דמיירי בערלה של ישראל[ל] וכן משמע לקמן (דף לח:) דקאמר ספק ערלה בח"ל יורד ולוקח ובלבד שלא יראנו לוקט ועל כרחך מיירי בערלה דעובד כוכבים דאי בערלה דישראל הלא אסור למכור לדמי ערלה אסורין[מ] וקשה דהא אמרינן במסכת [ר"ה (דף ט:) לענין] ערלה אחד הנוטע ואחד המבריך ואחד המרכיב יש בהם משום ערלה ואם כן אין אנו נהנים מן הכרמים שהעובדי כוכבים מבריכין אותן בכל שנה ואף על פי שאין אנו יודעין ודאי שמבריכין כולם הוה לנו לילך אחר הרוב ואומר רבינו שמשון ששאל בעובדי אדמה ואמרו לו שאינן חותכין הזמורה מן הסדן ואם כן הוא יונק עוד מן הזקנה ואמר התם (ירושלמי פ"ק דערלה)[פ] המבריך בזמן שיונק מן הזקנה פטור מן הערלה ואם[צ] סיפק חייב והוא ניכר היטב כשיונק מן הזקנה וכשאינו יונק מן הזקנה כשהזמורה יונקת מן הזקנה עליהן טוטין[ג] [לגד אחר] וכשפוסק עליהן טוטין לגד [זקנה] וסימנין דהאי מגן דאכיל מחבריה בהית לאיסתכולי ביה ונראה דהכא נוהג בזמן הזה ולכך יש ליזהר שאם אדם יודע בודאי[ר] שהשעורים נזרעו אחר זמן הקרבת העומר דהיינו אחר י"ו בניסן

[א] **אלעזר כתיב בה.** מלמד שהיה בעל מום. ריטב"א. [ב] **אלעזר לחוב בה.** ואפילו שאר כהנים פסולין וכ"ש נשים: [ג] **אי דפנים.** פי' הזאה דפנים כגון הפרוכת ומזבח הזהב המומרין בפר כהן משיח ופר העלם דבר של ליבור: **הלהן המשיח כתיב בהן.** למעוטי הדיוטים וכ"ש נשים [ד] ומאי אינטריך ליה לתנא למיתנייה: **הזאת דם עוף.** דכתיב בחטאת העוף (ויקרא ה) והזה מדם החטאת ואינטריך לאשמעינן נשים פסולות ונפקא ליה מק"ו מזריקת דם דעולת בן לאן דכתיב ביה (שם ח) וזרקו בני אהרן: **לא קבע לו כהן לשחיטתו.** שהשחיטה כשרה בזר דכתיב (שם) ושחט את בן הבקר והקריבו בני אהרן מקבלה ואילך מצות כהונה ליומד על השחיטה שכשרה בזר (ברכות דף לא:): **להזאתו.** לזריקת דמו דכתיב (ויקרא ח) וזרקו בני אהרן: **בן עוף שקבע לו כהן למליקתו.** דכתיב (שם) והקריבו הכהן אל המזבח ומלק את ראשו: **לרבי יאשיה דדריה.** שהיה בדורו אמורא כמותו. ויש להבין מכאן שעדיין בימי ר"א היה רבי יאשיה בר פלוגתיה דר' יוחנן קיים להכי אינטריך למיתני לרבי יאשיה דדריה לאפוקי ר' יאשיה קאשיה: **בבעלים מגלן.** שאהא הסוטה עצמה מגיפתה דלמא לכהן קאמר רחמנא דכתיב (במדבר ה) ולקח הכהן מיד האשה וגו': **ה"ג** [ח] מה כאן כהן אף להלן כהן מה בעלים בבעלים כתיב **ידיו תביאנה.** בבעלים כתיב ובתנופה משמעי: **לף לף מסוטה.** בסוטה כתיב (שם ה) ונתן על כפיה ובנזיר כתיב ונתן על כפי הנזיר (שם ו): **מתני' תלויה ואינה תלויה.** בגמ' מפרש להו: **מה כאן כהן.** בסוטה כתיב כהן בתנופת מנחתה (סוטה יט.). **מה להלן בעלים.** דהתם בעבעלים משתעי, דכתיב יניף את קרבנו לה' מזבח שלמיו וסמיך ליה ידיו תביאנה (מכות יח:). **תלויה בארץ.** על הקרקע ופירוסיו (סנהדרין לה:).

[ג] **הזאה דהילכא.** ול"ג היכא כתיבה: **אי דפרה.** הזאת דמה דפרה אלדומה: **אלעזר לחוב בה.** ואפילו שאר כהנים פסולין וכ"ש נשים: **אי דפנים.** [ד] הזאה דפנים כגון הפרוכת ומזבח הזהב האמורין בפר כהן משיח ופר העלם דבר של ליבור: **הלהן המשיח כתיב בהן.** למעוטי הדיוטים וכ"ש נשים [ה] ומאי אינטריך ליה לתנא למיתנייה: **הזאת דם עוף.** דכתיב בחטאת העוף (ויקרא ה) והזה מדם החטאת ואינטריך לאשמעינן נשים פסולות ונפקא ליה מק"ו מזריקת דם דעולת בן לאן דכתיב ביה (שם ח) וזרקו בני אהרן: **לא קבע לו כהן לשחיטתו.** שהשחיטה כשרה בזר דכתיב (שם) ושחט את בן הבקר והקריבו בני אהרן מקבלה ואילך מצות כהונה ליומד על השחיטה שכשרה בזר (ברכות דף לא:): **להזאתו.** לזריקת דמו דכתיב (ויקרא ח) וזרקו בני אהרן: **בן עוף שקבע לו כהן למליקתו.** דכתיב (שם) והקריבו הכהן אל המזבח ומלק את ראשו: **לרבי יאשיה דדריה.** שהיה בדורו אמורא כמותו. ויש להבין מכאן שעדיין בימי ר"א היה רבי יאשיה בר פלוגתיה דר' יוחנן קיים להכי אינטריך למיתני לרבי יאשיה דדריה לאפוקי ר' יאשיה קאשיה: **בבעלים מגלן.** שאהא הסוטה עצמה מגיפתה דלמא לכהן קאמר רחמנא דכתיב (במדבר ה) ולקח הכהן מיד האשה וגו' (שם). **משלמים.** מתנופת מזה ושוק ואימורין דשלמים (שם). **ידיו תביאנה.** בבעלים כתיב ונגבי תנופה כתיב (שם). בבעלים דשלמים כתיב גבי תנופה, דכתיב בסיפיה להניף אותו

[ד] **אי דפרה אלעזר כתיב בה.** פי' בקונטרס אפילו כהן הדיוט פסול וכ"ש נשים תימה הניחא למ"ד[ד] לדורות נמי בעי' (א) כ"ג דומיא דאלעזר פריך שפיר אבל למ"ד בכהן הדיוט מרבינן ליה לדורות[ה] קשה דמאי פריך הכא גמרא דילמא מש"ה אינטריך[ו] (קרא) הכא למעוטי נשים משום דהעבודה מותרת בכהן הדיוט לדורות וי"ל דה"פ מדאינטריך התם לרבויי כהן הדיוט מכלל לגבי נשים פשיטא ליה לתנא דאין עבודה כשרה בהן וכן יש לפרש בסמוך אי דפנים וכו': **אי דפנים כהן משיח כתיב.** פי' בקונטרס הזאת הפרוכת ומזבח הזהב המומרים בפר כהן משיח ופר העלם דבר של ליבור ונראה להר"ש דאע"ג דפר העלם דבר מרבינן התם (ת"כ פ' ויקרא) דעבודתה כשרה אפילו בכהן הדיוט דמרבינן ליה מן ה' דהכהן המשיח אפ"ה מדאינטריך קרא לרבויי כהן הדיוט דכשר בה מכלל דפשיטא ליה לתנא דנשים אינן כשרות בה: **ומה בן צאן שלא קבע לו כהן לשחיטתו קבע לו כהן להזאתו בן עוף שקבע לו כהן וכו'.** וא"ת אינה למיפרך מה לבן לאן שקבע לו כלי [ו] (עץ ארז ואזוב) ומש"ה בעי כהן להזאתו אבל בן עוף שלא קבע לו כלי להזאתו שהרי הזאה דבן עוף בעצמו של כהן הויא לא בעינן כהן דכה"ג פריך בזבחים (דף מח:) דהתם בעי למילף מהאי ק"ו דהכא

[ה] **הזאה דהילכא.** ול"ג היכא כתיבה: **אי דפרה.** הזאת דמה דפרה אלדומה: **אלעזר לחוב בה.** ואפילו שאר כהנים פסולין וכ"ש נשים: **אי דפנים.** [ד] הזאה דפנים כגון הפרוכת ומזבח הזהב האמורין בפר כהן משיח ופר העלם דבר של ליבור: **הלהן המשיח כתיב בהן.** למעוטי הדיוטים וכ"ש נשים [ה] ומאי אינטריך ליה לתנא למיתנייה: **הזאת דם עוף.** דכתיב בחטאת העוף (ויקרא ה) והזה מדם החטאת ואינטריך לאשמעינן נשים פסולות ונפקא ליה מק"ו מזריקת דם דעולת בן לאן דכתיב ביה (שם ח) וזרקו בני אהרן: **לא קבע לו כהן לשחיטתו.** שהשחיטה כשרה בזר דכתיב (שם) ושחט את בן הבקר והקריבו בני אהרן מקבלה ואילך מצות כהונה ליומד על השחיטה שכשרה בזר (ברכות דף לא:): **להזאתו.** לזריקת דמו דכתיב (ויקרא ח) וזרקו בני אהרן: **בן עוף שקבע לו כהן למליקתו.** דכתיב (שם) והקריבו הכהן אל המזבח ומלק את ראשו: **לרבי יאשיה דדריה.** שהיה בדורו אמורא כמותו. ויש להבין מכאן שעדיין בימי ר"א היה רבי יאשיה בר פלוגתיה דר' יוחנן קיים להכי אינטריך למיתני לרבי יאשיה דדריה לאפוקי ר' יאשיה קאשיה: **בבעלים מגלן.** שאהא הסוטה עצמה מגיפתה דלמא לכהן קאמר רחמנא דכתיב (במדבר ה) ולקח הכהן מיד האשה וגו': **ה"ג** [ח] מה כאן כהן אף להלן כהן מה בעלים בבעלים כתיב **ידיו תביאנה.** בבעלים כתיב ובתנופה משמעי: **לף לף מסוטה.** בסוטה כתיב (שם ה) ונתן על כפיה ובנזיר כתיב ונתן על כפי הנזיר (שם ו): **מתני' תלויה ואינה תלויה.** בגמ' מפרש להו: **מה כאן כהן.** בסוטה כתיב כהן בתנופת מנחתה (סוטה יט.). **מה להלן בעלים.** דהתם בעבעלים משתעי, דכתיב יניף את קרבנו לה' מזבח שלמיו וסמיך ליה ידיו תביאנה (מכות יח:). **תלויה בארץ.** על הקרקע ופירוסיו (סנהדרין לה:).